

"כציפורים החוצות את השמיים" מאת: דילגו קינצ'ה רינפוצ'ה

כדי לרחף במרומי הטבע הלא-מולד של התודעה עלינו להגיע למקור מחשבותינו. אחרת, תגרום כל מחשבה להופעת מחשבה נוספת, וזו תתחיל מחשבה שלישית וכך – עד אין סוף. מכיוון שאנו חשופים כל הזמן לזיכרונות העבר ולציפיות העתיד אנו מחמיצים את מודעות ההווה.

תודעתנו היא זו הקושרת אותנו למעגל הקיום. כשאין אנו מבחינים בטבע התודעה, אנו נתפסים במחשבות שהן ביטוייה. כך "קופא" זרם התודעה והופך למושגים ולתפיסות המופיעים בהתמדה, כמו "אני" ו"אחרים", "רוצה" ו"לא רוצה", וכו'. כך אנו יוצרים את הסמסרה.

אך אם נגלה את ריקותן של המחשבות במקום להניח להן להתקבע, אז כל מחשבה, בהופעתה ובהתמוססותה בתודעה, תעמיק גילוי זה.

בחורף קופאים האגמים והנהרות, המים הופכים לקרח היכול לשאת את משקלם של בני אדם, חיות ועומסים אחרים. בכוא האביב, מתחממים האדמה והמים והקרח נמס. אי אפשר לומר שקרח ומים הם אותו הדבר, אך גם לא ניתן לומר שאינם, מפני שהקרח הנו מים קפואים, והמים – קרח נמס.

הדבר נכון גם בנוגע לתופעות העולם הסובב אותנו. ההיצמדות לממשותן של התופעות והפגיעות להיאחזות ולדחייה, לעונג ולכאב, להישג ולאובדן, לתהילה ולנשייה, לשבח ולהשמצה – מקפיאות את התודעה. לכן עלינו למוסס את קרח התפיסות ולגלות את המים המחיים – טבע התודעה.

כל תופעות הסמסרה והנירוונה מופיעות כקשת, וכמוה הן נעדרות קיום. אם נגלה את טבעה האמיתי של המציאות, הריק מחד, ומאידך – מתגלה כעולם התופעות, אז תשתחרר התודעה מעריצות האשליה. אם יודעים להניח למחשבות להתמוסס באופן חופשי ברגע הופעתן, הן תחלופנה בתודעה כציפורים החוצות את השמיים – ללא עקבות.

נוחו במרחב. אם אתם מרגישים מאושרים, מצליחים, אם המזל משחק לכם, או אם קורה משהו טוב – ראו זאת כחלום ואשליה ואל תיצמדו לכך. אם אתם חולים, הופכים קורבן להשמצות, עצובים עקב אובדן, או חווים סבל גופני או נפשי – אל תרשו לעצמכם לאבד אומץ, אלא עוררו בעצמכם חמלה, ואחלו שסבלם של כל היצורים יתכלה בסבלכם. אל תושפעו ותובלו בצורה עיוורת על-ידי התנאים, ואל תשקעו בצער. הישארו חופשיים ורגועים בשמחה השלווה.

